

въ морето. Нека Богъ се смили надъ мене: ако не мога да оздравѣя, по-добрѣ смрътъ да ми прати.

— „Добрѣ,“ отговорилъ Глупчо: само ако ме прѣнесешъ прѣзъ морето.

Рибата веднага се съгласила. Плувалъ още три дни и три нощи нашъ Глупчо и най-послѣ съгледалъ брѣга.

V.

Излѣзълъ на брѣга, гледа — съвсѣмъ другъ свѣтъ: никой тукъ не оре, не жъне, а всички сити и доволни и вредъ наоколо растатъ само миризливи рози.

— „Каква благодать! — очудилъ се Глупчо: — съ какво се прѣхранватъ тѣзи хора тукъ?“

Изведнажъ видѣлъ прѣдъ себе си голѣмъ розовъ храстъ, обсипанъ съ разноцвѣтни миризливи рози. Отъ цвѣтоветѣ излизалъ пламъкъ и озарявалъ съ неизказанъ блѣсъкъ цѣлата околностъ. Глупчо зиналъ уста отъ удивление и забравилъ, кждѣ и защо отива.

Изведнажъ отъ пламъка се чулъ неземеиъ гласъ:

— „Глупчо, какво ти трѣбва?“

— „Кой си ти?“ изплашено запиталъ Глупчо.

— „Азъ съмъ този, когото търсишъ . . . Какво ти трѣбва?“

Глупчо благоговѣйно падналъ съ очи надолу и казалъ: